

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. září 2018 odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], občana Ukrajiny, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici v Hradci Králové, proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, sp. zn. 6 T 4/2018, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] zamítá.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, sp. zn. 6 T 4/2018, uznán vinným zločinem obecného ohrožení podle § 272 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku a podle § 272 odst. 2 tr. zákoníku byl odsouzen k trestu odnětí svobody na osm let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Vedle toho mu byl uložen podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku trest vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou.

2. Uvedený trestný čin obžalovaný podle zestručněných skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchal tím, že dne 30. 7. 2017 v době od 17,30 hodin do 18,05 hodin v Podhradí, okres Jičín, místní část [obec], v objektu bývalého zemědělského družstva z neobjasněného motivu, ale zjevně v přímém úmyslu způsobit škodu na cizím majetku, založil, patrně plynovým zapalovačem, který byl u něho nalezen, požár lučního sena uskladněného v hale stojící na stavební parcele č. 117, požár balíků slámy uskladněných ve volném prostranství poblíž haly a další požár založil u polní cesty vedoucí od tohoto objektu a dále založil požár řepkové slámy a lučního sena uskladněných v hale stojící na stavební parcele č. 115, odkud se přemístil k přilehlému poli s porostem ozimé pšenice v plné zralosti a na jeho začátku založil další požár, který byl uhašen přivolanou policejní hlídkou. Svým jednáním způsobil poškozeným [jméno] [příjmení], společnosti S P+P, s. r. o., společnosti Hátle, s. r. o., a společnosti Brusnická zemědělská společnost, s. r. o., škodu v celkové výši 6 984 374 Kč.

3. Soud prvního stupně rozhodl také o tom, že obžalovaný je podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinen zaplatit na náhradu škody poškozené společnosti S P+P, s. r. o., 232 755 Kč, poškozenému [jméno] [příjmení] 6 008 560,60 Kč, poškozené společnosti Hátle, s. r. o., 396 831,72 Kč a poškozené Uniqua pojišťovně, a. s., do tří dnů od právní moci rozsudku 182 125 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % z této částky za dobu od 4. 6. 2018 do zaplacení.

4. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byly poškozené společnosti S P+P, s. r. o., a Hátle, s. r. o. se zbytky svých nároků odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Proti všem výrokům citovaného rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení], a to prostřednictvím své obhájkyne JUDr. [jméno] [příjmení].

6. Obžalovaný rozsudku soudu prvního stupně vytknul, že skutková zjištění v něm prezentovaná nemají oporu v provedených důkazech. Z nich lze bez důvodných pochybností totiž dovodit jen to, že obžalovaný se v rozhodnou dobu nacházel poblíž požářiště, nic víc. Soud prvního stupně ale nedostatek přímých důkazů o tom, že právě obžalovaný založil předmětné požáry, nahradil spekulativním závěrem, že to nemohl být nikdo jiný. Chybějící zjištění o způsobu založení požáru pak neváhal nahradit tvrzením, že k tomu došlo „zřejmě plynovým zapalovačem“.

7. Obžalovaný zopakoval svoji obhajobu, že Čejkovici a jejich okolím pouze procházel cestou do Prahy na ukrajinskou ambasádu a protože byl bez finančních prostředků, dožadoval se od

tamních obyvatel pitné vody. Pokud na jeho oděvu byly nalezeny stopy obsažené v naftě a hoření organických materiálů, mohly se tam dostat například tím, že při zadržení obžalovaný uléhal na zem a na kapotu policejního vozidla, nebo tím, že šel naproti policistům kolem hořícího pole. Z faktu, že okolní pole hořelo ve směru chůze obžalovaného, také nelze nic zásadního vyvozovat. Přílehlé pole se mohlo vznítit od létajících hořících kusů eternitu a dřeva z hořících hal, jak o tom vypovídal svědek [příjmení]. Ostatně obě budovy jsou volně přístupné, takže do nich mohl vniknout v podstatě kdokoli, založit zde požár a pak z místa činu utéct. Ani plynový zapalovač nalezený u obžalovaného o jeho vině nesvědčí, protože obžalovaný je kuřák a měl u sebe i cigarety. Navíc svědek [příjmení] nevyloučil ani samovznícení sena a slámy. Zdálo se mu to sice nepravděpodobné, ale nikoli zcela nemožné. Žádný ze svědků pak obžalovaného nepoznal, jen popsali jeho údajné oblečení. Ovšem v Čejkovicích se nachází ubytovna s cizinci a ti se oblékají podobně jako obžalovaný. Konečně zasahující policisté u hlavního líčení vypověděli, že obžalovanému nerozuměli ani slovo, takže je vyloučeno, že by se jim k činu doznal, jak uvedli při svých svědeckých výpovědích v přípravném řízení.

8. Do skutkových tvrzení soudu prvního stupně nezapadá ani chování obžalovaného po příjezdu policie. Namísto toho, aby utíkal, šel policistům v ústřety.

9. Další odvolací námitky směřovaly proti absentující subjektivní stránce zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný připomněl, že u tohoto úmyslného trestného činu je nutné prokázat, že pachatel měl představu daného nebezpečí a vůli ho způsobit, přestože nemusí přesně vědět, jakým mechanismem k samotnému obecnému ohrožení dojde. Takový úmysl ale obžalovanému prokázán nebyl a přesto soud prvního stupně dospěl k závěru o zavinění obžalovaného ve formě přímého úmyslu.

10. Obžalovaný vznesl výhrady také proti znaleckému posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a klinické psychologie, ze kterého soud prvního stupně vycházel. Namítl, že znalkyně jej vyšetřili „přes sklo“ (z důvodu tuberkulózy byl izolován na infekčním oddělení), za pomoci tlumočnicka a ne všemi dostupnými metodami, což mohlo vyznění posudku zkreslit. Jestliže jedna ze znalkyň u hlavního líčení uvedla, že by její závěry byly stejné i v případě, že by použila všechny dostupné metody vyšetření, jedná se jen o její domněnku.

11. Soudu prvního stupně odvolatel dále vytknul, že nevyhověl návrhu obhajoby na doplnění dokazování prověrkou na místě činu. Přitom jen tak bylo možné ověřit, kudy přesně šel, jakou vzdálenost ušel a zda mohl za půl hodiny projít vesnicí, opakovaně zde žádat o vodu, chladit si nohy v potoce, rozbít elektrický sloupek a ještě založit požár v objektu bývalého zemědělského družstva, kde v 17. 30 hodin ještě nehořelo.

12. Obžalovaný rozporoval i výši škody, zejména pokud jde o zničenou pšenici. Podle znalce z oboru zemědělství odvětví posuzování škod na zemědělských plodinách a zemědělských produktech šlo o 4,2 ha, ovšem z protokolu o ohledání místa činu vyplývá, že ohořelá plocha měla tvar lichoběžníku 140 m x 320 m x 240 m.

13. Vrchnímu soudu v Praze obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a sám znovu rozhodl tak, že jej zproští obžaloby, eventuálně nechť vrátí věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

14. Vrchní soud v Praze neshledal podle § 253 tr. řádu důvod k zamítnutí či odmítnutí podaných odvolání, a proto podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, přihlížel jen tehdy, pokud měly na správnost napadeného výroku vliv.

15. Po provedeném přezkumu Vrchní soud v Praze zjistil, že všechny odvolací námitky v podstatě kopírují výhrady obžalovaného, které na svou obhajobu vznesl v průběhu hlavního líčení před soudem prvního stupně a se kterými se nalézací soud v odůvodnění napadeného

rozsudku úplně a přesvědčivě vyrovnal, přičemž neopomněl ani řádně vysvětlit, proč nevyhověl návrhům obhajoby na doplnění dokazování (srovnej str. 13 odůvodnění).

16. K procesním námitkám obžalovaného Vrchní soud v Praze proto jen stručně poznamenává, že v řízení, jež rozsudku soudu prvního stupně předcházelo, neshledal žádná zásadní pochybení, která by mohla negativně ovlivnit správnost a zákonnost napadených výroků. V průběhu celého řízení byla respektována zákonem stanovená pravidla spravedlivého trestního procesu, zejména právo obžalovaného na obhajobu. Jeho porušením rozhodně nebyla skutečnost, že obžalovaný byl znalkyněmi z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a psychologie vyšetřován za přítomnosti tlumočnicka a, „přes sklo“, protože v době zpracování znaleckého posudku u něj byla diagnostikována mimo jiné také tuberkulóza v infekční podobě. Jak soud prvního stupně zdůraznil, obě znalkyně pokládaly vyšetření za zcela dostačující k správnému zodpovězení položených otázek týkajících se duševního stavu obžalovaného a za svými závěry si stojí. Žádné odborné výhrady, které by zpochybnily pravdivost nebo úplnost předmětného posudku zkoumajícího duševní stav obžalovaného, přitom obžalovaným vzneseny nebyly.

17. Obdobně je tomu i u posudků stanovujících výši způsobené škody, jejichž revize se obžalovaný v odvolání pomáhal. Předně je s podivem, proč obžalovaný u hlavního líčení rezignoval na možnost položit znalcům, kteří tyto posudky zpracovali, otázky, když měl pochybnosti o správnosti jejich odborných závěrů (všechny tyto důkazy byly se souhlasem obžalovaného přečteny podle § 211 odst. 5 tr. řádu). Podle § 109 tr. řádu se přitom jiný znalec přibere až tehdy, jestliže znalec, který zpracoval posudek původní, nebyl schopen jeho závěry řádně vysvětlit a obhájit. Navíc výhrady obžalovaného proti výši stanovené škody je nutné odmítnout jako nedůvodné a jasné účelové. Pokud jde o škodu způsobenou požárem na dvou objektech zemědělských hal, nezbyvá než poukázat na zřejmou skutečnost, že zpracovatel tohoto odborného vyjádření (vzhledem k postupu, jakým bylo zcela v souladu se zněním § 105 odst. 1 tr. řádu opatřeno – srovnej č. l. 280 tr. spisu) znalec z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady, specializace nemovitosti [jméno] [příjmení] vycházel z osobně zjištěného stavebně technického stavu objektů na místě samém dne 31. 7. 2017 a ve svých závěrech jasně zohlednil skutečnost, že oba objekty byly postaveny v roce 1960 a opravovány pravidelně jen do roku 1990. Jejich plnou cenu z důvodu opotřebovanosti snížil o 57 procent (viz str. 284 až 288 tr. spisu).

18. Stejně tak nemůže obstát námitka obžalovaného proti znaleckému posudku k ocenění škody na zemědělské produkci ozimé pšenice, která vznikla poškozené Brusnické zemědělské společnosti, s. r. o. Znalec vycházel z údaje jmenované společnosti, že požárem bylo zničeno 4, 2 ha pole osetého zralou podzimní pšenicí, a to z celkové výměry 19,85 ha. Svědek Ing. [jméno] [příjmení], vedoucí střediska, vysvětlil, že poškozené pole pečlivě změřil den po požáru agronom společnosti I. Pelegrín v přítomnosti pracovníka pojišťovny Agra a že toto měření bylo provedeno z dobře znatelných bodů (blíže viz č. l. 672 a 677 tr. spisu). Údaj uváděný poškozenou společností přitom není v rozporu s policejním protokolem o ohledání místa činu ze dne 31. 7. 2017. Z něj je zřejmé, že za areálem skladovacích objektů jsou na poli ohořelé pšeničné klasy, a to na ploše odpovídající lichoběžníku o výšce 320 m, širokému na straně jedné 140 m a na straně druhé 240 m, tj. 6, 8 ha ($S = (140 \text{ m} + 240 \text{ m}) \times 320 \text{ m} / 2$). K výměře poškozeného pole Vrchní soud v Praze současně připomíná, že do škody způsobené na cizím majetku trestným činem obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku se z pohledu okolností podmiňujících použití přísnější trestní sazby podle § 272 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zahrnuje i veškerá další škoda vzniklá v příčinné souvislosti s obecně nebezpečným jednáním obžalovaného. V tomto případě tedy i škoda vzniklá tím, že kus pole musel být zaorán, aby se požár dále nešířil.

19. Soud prvního stupně nepochybil ani tím, že odmítnul doplnit dokazování rekonstrukcí na místě činu, protože se jedná o nadbytečný důkaz. Časové údaje, které uvedli hodnověrní svědci, nevzbuzují pochybnosti o tom, že obžalovaný stihl projít vesnicí a poté v poměrně krátkém časovém úseku založit požáry v objektu bývalého zemědělského družstva i na přilehlém poli. Vzdálenost jednotlivých ohnisek byla nanejvýš osm set metrů a obžalovaný měl čas k založení

požárů nikoli jen osm minut, jak tvrdil ve veřejném zasedání před odvolacím soudem, ale několik desítek minut. První požár byl totiž založen dříve než v 17, 30 hodin, protože volání na linku 158 je v čase 17, 32 hodin, přičemž jistě uběhlo několik minut, než si oznamovatelé - svědci [příjmení] a [příjmení] požáru všimli a než zavolali hasiče. V čase 18, 05 hodin pak byl obžalovaný zadržen policisty poblíž posledního ohniska požáru. Seno, sláma i vzrostlá pšenice byly navíc schopny chytit prakticky ihned.

20. Ke skutkovým výhradám obžalovaného je pak na místě uvést, že soud prvního stupně provedl v hlavním líčení veškeré nabízející se důkazy a podrobil podrobné analýze všechny poznatky z nich plynoucí. Věrohodnost důkazů soud prvního stupně hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu to ukládá § 2 odst. 6 tr. řádu. Žádný z nich ve svých úvahách neopomenul, žádný nezkrátil ani žádnému důkazu nepřiznal váhu, která by mu očividně nenáležela. Pečlivě se vyrovnal s obhajobou obžalovaného a řádně vysvětlil, proč lze v daném případě vyloučit samovznícení a proč pro závěr o vině obžalovaného postačují nepřímé důkazy. Výsledek svého vnitřního přesvědčení soud prvního stupně vyložil na str. 12 a 13 odůvodnění svého rozhodnutí a Vrchní soud v Praze se s jeho argumentací, která se řídí pravidly obecné i právní logiky, ztotožnil a odkazuje na ni. Nad její rámec k námitkám obžalovaného pouze stručně dodává, že pokud by o vině obžalovaného měly svědčit pouze stopy nafty a stopy hoření organických látek, které se používají jako prostředky při ošetřování obilí, nalezené na jeho oblečení, které se tam skutečně mohly dostat i jinak, nebo jen skutečnost, že měl u sebe plynový zapalovač, což samozřejmě lze vysvětlit tím, že je kuřák, nebo samostatná skutečnost, že obžalovaný se podle očitých svědků choval nestandardně a agresivně, přičemž jednotlivá ohniska požárů kopírovala cestu, kterou šel, pak by to jistě k odsouzení nestačilo. V této věci je ale vina obžalovaného postavena zásadně na tom, že zmíněné nepřímé důkazy na sebe velmi spolehlivě navazují a tvoří ve svém souhrnu ucelený řetězec, přičemž se nenabízí žádné jiné logické vysvětlení vzniků jednotlivých požárů, než to, že je založil právě obžalovaný.

21. Co se týká obžalovaným zmíněných svědeckých výpovědí policistů zasahujících na místě činu [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], pak je nutné zdůraznit, že soud prvního stupně závěr o vině nestaví na tom, že jmenovaní v přípravném řízení vypověděli, že obžalovaný se jim k zapálení hal a pole při svém zadržení kousek od posledního ohniska požáru v podstatě doznal. Touto informací dokonce vůbec neargumentuje.

22. Také z chování obžalovaného, který šel vstříc policistům a z místa činu neutekl, nelze nic zásadního dovozovat. Policisté byli totiž motorizovaní, obžalovaný byl unavený a prostor, ve kterém se nacházel, byl velmi přehledný a neposkytoval reálnou možnost útěku.

23. Konečně k námitce, že požár na poli mohl vzniknout tím, že na něj odlétly jiskry a kousky dehtu z hořících objektů bývalého JZD, Vrchní soud v Praze poukazuje na závěry odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje, zprávu pobočky Českomoravského hydrometeorologického ústavu v Hradci Králové a také na výpověď svědka [jméno] [příjmení]. Tyto důkazy obžalovaným nastíněnou možnost vylučují. Navíc, i pokud by se požár založený obžalovaným v objektu JZD rozšířil samovolně do přilehlého pole (o čemž ale skutková zjištění nesvědčí, jak bylo výše vysvětleno), způsobená škoda by stejně šla na vrub obžalovaného, protože to byl on, kdo úmyslně založil „hlavní“ požár a to, že se bude rychle šířit, protože zapálil velmi hořlavý materiál a okolní pole bylo suché, počítal.

24. K právním námitkám obžalovaného o chybějící subjektivní stránce trestného činu obecného hrožení podle § 272 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku Vrchní soud v Praze nejprve připomíná, že okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímo, z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem. Významným indikátorem toho, k čemu pachatel směřoval, bývá fakt, že k tomu za daných okolností muselo dojít. Přitom platí, že

když pachatel předpokládá, že k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem nutně dojde, jde vždy o přímý úmysl. Na to lze usuzovat z toho, že pokud pachatel považuje takový následek za nutný a směřuje k jeho způsobení, nepochybně ho také chce.

25. V posuzované věci obžalovaný namítá, že se soud prvního stupně nezabýval tím, zda mohl reálně mít představu daného nebezpečí a vůli ho způsobit. To ale neodpovídá skutečnosti. Soud prvního stupně závěr o přímém úmyslu obžalovaného, a to i ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě, totiž sice stručně, ale jasně a přesvědčivě odůvodnil na str. 13 napadeného rozsudku, kde uvedl, že pokud obžalovaný v poměrně krátkém časovém úseku úmyslně založil několik požárů, přičemž zapaloval seno a slámu uskladněné ve velkém množství nebo zcela zralé obilí rostoucí na rozsáhlé ploše téměř dvaceti hektarů, pak si musel být velmi dobře vědom toho, že jde o hořlavé materiály, že oheň se bude rychle šířit a že tím dojde k ohrožení cizího majetku škodou velkého rozsahu. (Co se rozumí požárem, definuje zákon o požární ochraně (zákon č. 133/1985 Sb.). Podle něj je požárem oheň založený takovým způsobem, za takových okolností a v takovém prostředí, že hrozí jeho rozšíření a přerostení do živelné formy, stejně jako oheň, který již přerostl do takovéto formy s neovladatelným průběhem (§ 33 tohoto zákona). Takový požár může také být způsobit škodu velkého rozsahu, případně vydat nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví více lidí. To na rozdíl od ohně založeného za okolností, kdy se takto nemůže rozšířit a přivodit takový následek.)

26. Z výše uvedeného souhrnu kroků, které obžalovaný úmyslně učinil, a jejichž následkem na několika místech v okolí Čejkovic vznikl živelně se šířící požár, který zachvátil velké množství uskladněného sena, slámy i pšenici na poli a který, i přestože byl včas zaregistrován všímavými obyvateli obce, byl likvidován několik hodin, lze i podle Vrchního soudu v Praze bez pochybností usoudit, že intelektuální složka zavinění obžalovaného zahrnovala představu všech podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku rozhodných skutečností jako možných a že obžalovaný měl vůli požárem ohrozit cizí majetek škodou velkého rozsahu. Protože takovou škodu obžalovaný reálně i způsobil, kdy celková škoda nakonec přesáhla 6 milionů korun a škodou velkého rozsahu se rozumí škoda ve výši nejméně 5 000 000 Kč (§ 138 tr. zákoníku), soud prvního stupně zcela správně skutek právně posoudil také podle § 272 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Při úplnosti je na místě uvést, že stran zavinění ve vztahu k tomuto následku by postačila i nedbalost (§ 17 písm. a) ve spojení s § 16 tr. zákoníku) a dále, že do rámce škody způsobené trestným činem obecného ohrožení soud prvního stupně správně zahrnul nejen skutečnou škodu na požáry zničeném nebo poškozeném majetku, ale i veškerou další škodu vzniklou v příčinné souvislosti s obecně nebezpečným jednáním obžalovaného. Tedy i škodu způsobenou na poli s ozimou pšenicí tím, že bylo nutné, jak vysvětlil svědek [příjmení] [jméno] [příjmení], kus pole zaorat a tím zamezit šíření požáru.

27. Navazujícím přezkoumávaným výrokem byl výrok o trestu. Vrchní soud v Praze ani zde nezjistil pochybení. Trest odnětí svobody ve výměře osmi let účelně doplněný trestem vyhoštění je sice trestem přísným, ale není trestem nepřiměřeným. Trest odpovídá povaze a závažnosti spáchaného skutku, okolnostem případu i osobě obžalovaného, jehož prognóza resocializace není nikterak příznivá. Trest odnětí svobody byl uložen na samé dolní hranici zákonné trestní sazby a nejsou dány žádné důvody, pro které by měl soud prvního stupně postupovat podle § 58 tr. zákoníku, který umožňuje jeho mimořádné snížení. Trest vyhoštění na dobu neurčitou pak velmi přiléhavě reflektuje skutečnost, že je nutné chránit občany České republiky a jejich majetek před pachateli trestných činů obecně ohrožujících, které jsou vysoce společensky nebezpečné.

28. Poslední výroky, kterými se Vrchní soud v Praze zabýval, jsou výroky o náhradě škody. Ani zde nebyly zjištěny žádné vady, pro které by bylo nutné tyto výroky zrušit nebo změnit. K výhradám obžalovaného, které se týkaly správnosti skutkových závěrů o výši způsobené škody, lze odkázat na odstavce 17 a 18 tohoto usnesení.

29. Vzhledem ke shora uvedeným zjištěním a závěrům Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. řádu zamítl odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] jako nedůvodné.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a to do dvou měsíců od doručení opisu písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pak pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, by nebylo považováno za dovolání, byť by tak bylo označeno.

Důvody, pro které lze dovolání podat, jsou uvedeny v § 265b tr. řádu, nutný obsah dovolání je uveden v § 265f tr. řádu.

Praha 5. září 2018

JUDr. Pavla Augustinová
předsedkyně senátu